

Zihnimin her tarafından hayaller kesik kesik akmaya başladı, geçmişin ve bugünün tüm sezgileri, sevmediğim ezgiler gibi kanamaya; kafamın içinde tencereye vurulmuş kapak sesi çıkarmaya başladı. Ruhumdan yoruldum, satmaya çalışıyorum.

Nasıl bir insan olacağına karar veremeyenlerin başında geldiğimi herkes biliyor sanıyorum, halbuki hiç böyle görünmem, sanki biliyormuş gibi yazarım ve aslında bir *aşk adamıyım*. Aşk adamı, yani, yaptığı işi ve ilgilendiği insanları aşk gayesiyle takip eden; aşk olmadığında başka herhangi bir emel tatmin etmiyor beni, ısıtan aşk, canlandıran aşk...

Bir zindana sokulup, geçmişinin sevmediği tüm lüzumsuz insanlarını parmaklıklar arasından laf atar gördüğümü sanıyorum bazen... O derece bir bunalma hali. Yüzümden belli olmuyor oluşu, hayır, gerçek olmadığı anlamına gelmez, sadece artık o derece iç içe yaşar oldum ki bu zindanla, *normal halim* bu olsa gerek.

Salıvermekten korktuğum canavarlar, parmaklıkların gerisinden bana bağıırır ve hatırlamak istemediğim resimleri gösterirken, ben de bu damın hangi hücresinde kalıvereceğimi düşünüyorum. Bir yokoluş bile bu kadar yormazdı beni, yok olmaktan değil, bu hayalleri varlığım boyunca taşımaktan korkuyorum.

Günümüzün hayalleri de var bunların arasında... Yüksek sesle konuşmak, lüzumsuz konuşmak, kötü konuşmak, hakaret, uydurmak, kendini övmek, yıldırıcı kahkahalar, kendimden yabancılaştığımı hissettiğim zamanlar, yalan söylemek zorunda kaldığım, lafı gevelediğim, anlaşılmayacağını düşündüğüm için konuşmadığım, konuştuğumda anlaşılmadığım için sustuğum, sustuğum için karşımdakinin daha çok konuştuğu, daha çok sustuğum zamanlar, hayır, belki onlar değil de, tüm o nereden geldiğini bilmediğim hayallerin, konuşmaların, resimlerin, kişilerin, hepsinin birden ne çeşit bir ağırlık yaptığını anlatamıyor olmam... Yorgunum, yazmak dışında bir şey yapamıyorum ve yazdıklarımı da sevemiyorum. Şikayet ettiğim boş konuşmaların başka bir türü gibi geliyor...

Yeryüzünde otuz senedir öğrendiğim tek bir şey var: Hiç bir şey insanların düşündüğü, bildiği, konuştuğu gibi değil. İfsad eden o kadar çok ki, sonunda saf ışığı görmüş olanlar sadece susuyorlar. Bilenler konuşmuyor ve konuşanlar bilmiyor; etraf o yüzden çok gürültülü...